

Arrest

nr. 192 740 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en waarbij X en X handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 30 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 3 mei 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 5949 van 18 januari 2008 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Tegen dit arrest dient

verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State die op 28 januari 2009 het beroep niet-toelaatbaar verklaart.

Op 27 maart 2007 dient tweede verzoekster een asielaanvraag in. Op 29 augustus 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient tweede verzoekster hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 5950 van 18 januari 2008 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Tegen het arrest dient verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State die op 28 januari 2009 het beroep niet-toelaatbaar verklaart.

Op 18 november 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 6 oktober 2011 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 30 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 november 2013, samen met voor elk een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienen verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder rolnr. 142 651.

Op 1 februari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 141 139 van 17 maart 2015 het beroep verwerpt.

Op 11 juli 2014 dienen verzoeker wederom een asielaanvraag in. Op 26 augustus 2014 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de aanvraag in overweging te nemen. Op 18 december 2014 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 14 612 van 27 mei 2015 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 8 januari 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 december 2015. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 192 739 van 28 september 2017 het beroep verwerpt.

Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan elk van de verzoekers ter kennis gebracht op 7 december 2015. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*Naam, voornaam: M., A.
Geboortedatum: (...)1953
Geboorteplaats: Tashkent
Nationaliteit: Russische Federatie*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als M., A.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- ° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- ° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2013, hem betekend op 18.11.2013 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.01.2015, op 03.06.2015 verlengd tot 13.06.2015 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31.07.2015, hem betekend op 04.08.2015.”

Tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam, voornaam: K., A.
geboortedatum: (...)1968
geboorteplaats: Prigorodnoye
nationaliteit: Russische Federatie

+ minderjarige kinderen:

M., M. geboren op (...)2001

M., A. geboren op (...)2008

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- ° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- ° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2013, haar betekend op 18.11.2013 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.01.2015, op 03.06.2015 verlengd tot 13.06.2015 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2015, haar betekend op 04.08.2015.”

Derde bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam, voornaam: M., K.
geboortedatum: (...)1992

geboorteplaats: Pristenovskij
nationaliteit: Russische Federatie

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als M., K.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- ° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- ° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2013, haar betekend op 18.11.2013 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2015, op 03.06.2015 verlengd tot 13.06.2015 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2015, haar betekend op 04.08.2015.”

Vierde bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam, voornaam: M., L.
geboortedatum: (...)1994
geboorteplaats: Tsjernovskij
nationaliteit: Russische Federatie

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als M., L.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- ° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- ° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2013, haar betekend op 18.11.2013 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.01.2015, op 08.06.2015 verlengd tot 18.06.2015 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2015, haar betekend op 04.08.2015.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 j.6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

(hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 22bis van de Grondwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Het bestreden bevel is genomen in uitvoering van art. 7.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Bovendien stelt art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(zie art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

Verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad die beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Verweerster kon moeilijk niet op de hoogte zijn van de aanwezigheid van minderjarige kinderen die hier schoollopen (zie de aanvraag humanitaire regularisatie dd. 08/01/2015).

Uit het art. 5 j. 6 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG volgt tevens dat de belangen van de minderjarige kinderen ertoe kunnen leiden dat deze een terugkeerbesluit in de weg staan, met de belangen van de minderjarige kinderen dient rekening te worden gehouden bij het nemen van elke verwijderingsbeslissing, alsook met het concept van de eenheid van gezin.

Het gaat in hoofde van alle verzoekers hier over een gezinseenheid waarin minderjarige, schoolgaande kinderen aanwezig zijn.

Nergens in de bestreden beslissing kan echter gelezen worden hoe deze kan gerijmd worden met het hoger belang van het kind in dit gezin, met name hoe het afleveren van een bevel zonder termijn midden in het schooljaar de belangen van de minderjarige kinderen respecteert.

Te meer nu vooral het jongste kind van het gezin nooit anders heeft geweten dan het Nederlandstalige onderwijs op ons grondgebied waarbij zij haar ouders en meerderjarige zussen kent als hebbende socio-economische banden alhier.

Tevens gelet op de huidige spanningen in het land van herkomst van de ouders (naar aanleiding van een vermeende geplande aanval op Kadyrov en het feit dat alsmaar meer Tsjetsjeen zich bij IS voegen, stuk 5) valt rekening houdende met deze omstandigheden geenszins in te zien hoe een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn de belangen van het minderjarig kind in rekening brengt.

Bovendien heeft de verweerster dan nog een discretionaire bevoegdheid wat betreft het opleggen van een termijn (art. 74/14 Vw.).

De bestreden beslissingen leggen een termijn van 7 dagen op terwijl nergens deze toepassing van de verkorte termijn wordt gemotiveerd.

Verzoekers kunnen via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier hun persoonlijke situatie in rekening werd gebracht.

Verweerster doet ook geen enkel onderzoek of geeft geen enkele garanties dat het minderjarig kind bij terugkeer niet in zijn belangen zou kunnen worden geschonden.

Nochtans kan worden ingezien dat bij een terugkeer in de huidige omstandigheden (stuk 5) van een minderjarig kind die hier is opgevoegd en enkel Nederlandstalig onderwijs heeft genoten in het midden van het schooljaar dit kind ernstige psychologische schade zou toebrengen.

In de bestreden beslissing gaat het om een standaardmotivering die op elke situatie van toepassing kan zijn, er werd geenszins rekening gehouden met de verplichting uit art. 74/13 Vw., met name dat verwerende partij de persoonlijke elementen in acht dient te nemen.

Minstens zijn verzoekers niet in staat om te weten te komen of, hoe en op welke manier dan wel hun persoonlijke situatie in rekening zou zijn gebracht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden. De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd omdat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers één gezin vormen en er minderjarige, schoolgaande kinderen in dit gezin aanwezig zijn. Minstens is geheel onduidelijk, hoe, of en op welke manier hiermee werd rekening gehouden.”

2.2 Waar verzoekers zich beroepen op een miskenning van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat verzoekers bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat zij in het Rijk verblijven zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, meer bepaald zijn zij niet in bezit van een geldig paspoort. Er wordt verder geen termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel toegekend op grond van 74/14, § 4 van de vreemdelingenwet en dit nu verzoekers nalieten binnen de toegekende termijn gevolg te geven aan eerdere beslissingen tot verwijdering, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 4 augustus 2015, op 3 juni 2015 verlengd tot 13 juni 2015 en op 18 november 2013. Deze motivering stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekers stellen dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissingen rekening dienen te houden met het belang van het kind kunnen ze worden gevolgd.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van het schoolgaan van het jongste kind van verzoekers.

In de bestreden beslissing is zoals de verzoekers terecht aanstippen geen enkele overweging terug te vinden dat betrekking heeft op dit schoolgaan en waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de verwerende partij conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met, onder meer, het hoger belang van het kind. De verwerende partij wijst erop in de nota met opmerkingen dat dit artikel geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat. Hoewel de verwerende partij kan worden bijgetreden in de mate ze stelt dat de verwijderingsmaatregelen hun formele motivering vinden in artikel 7 van de vreemdelingenwet, bevat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet daarom niet minder een gebod om rekening te houden met het hoger belang van het kind. Aangezien de Raad, optredend overeenkomstig zijn annulatiebevoegdheid die werd vastgelegd in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, niet bevoegd is om zelf zijn beoordeling van die belangen in de plaats te stellen van de bestreden beslissing, moet aan de hand van de wijze waarop de bestreden

beslissing tot stand is gekomen, kunnen worden vastgesteld op welke wijze het bestuur rekening heeft gehouden met de hoger genoemde belangen, in het bijzonder het hoger belang van het kind. Zo de wijze waarop met het belang rekening werd gehouden niet werd uitgedrukt in de motieven van de bestreden beslissing zelf, moet op een andere wijze uit het optreden van het bestuur op duidelijke wijze kunnen worden vastgesteld dat met deze belangen rekening werd gehouden, bijvoorbeeld doordat de beslissing tot verwijdering ter kennis werd gebracht samen met een andere beslissing waarin deze belangen reeds werden afgewogen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zeer recent een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard waarin uit de motieven van deze beslissing blijkt dat het schoolgaan van het minderjarig kind wel werd onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat op 14 september 2015 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen en dat deze beslissing stelt *“Tevens wordt er niet aangetoond dat een scholing van A. en M. niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Deze motieven werden inmiddels aan de verzoekers ter kennis gebracht zodat zij niet meer kunnen voorhouden dat het hoger belang van het kind niet werd onderzocht. De verwerende partij wijst bovendien er in haar nota op dat het volstaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris *“impliciet”* rekening heeft gehouden met de bij dit artikel bedoelde belangen. De verwerende partij verwijst daartoe naar een *“synthesenota”* van 14 september 2015 in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij *“impliciet”* rekening heeft gehouden met de hoger genoemde belangen.

De Raad wijst er bovendien op dat de verwijdering het hele gezin treft. Het is ontegensprekelijk in het belang van het kind om niet gescheiden te worden van zijn ouders.

De verwijzing naar de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn zijn niet dienstig, nu deze bepalingen reeds werden omgezet in het nationaal recht. In zoverre hebben de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn geen directe werking. De verzoekers tonen geenszins aan dat deze artikelen niet correct werden omgezet. Hoe dan ook hebben de verzoekers geen belang bij dit onderdeel van het middel nu zij ook de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet hebben aangevoerd dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en zij hun grief aldus behandeld zien naar aanleiding van de bespreking van dit onderdeel van het middel.

Waar de verzoekers stellen dat het niet evident is voor het kind om midden in het schooljaar weggeplukt te worden uit zijn schoolomgeving en waarbij zij menen dat hen een termijn van 30 dagen had moeten worden gegeven, dient te worden opgemerkt dat aan de verzoekers reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven met een termijn van 30 dagen, die zij genegeerd hebben. Het laatste vorige bevel dateert van 31 juli 2015 en werd op 4 augustus 2015 aan de verzoekers ter kennis gebracht. Op dit ogenblik was het schooljaar van hun kind ten einde en weerhield niets de verzoekers ervan om het grondgebied te verlaten. Evenwel bleven ze hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kind nu plots zijn schooljaar onderbroken ziet dan is dit te wijten aan het eigen handelen van de verzoekers om zich manifest in illegaal verblijf te blijven nestelen. Het is inderdaad aangewezen om kinderen hun schooljaar te laten afwerken maar wanneer vastgesteld wordt dat een bevel dat werden gegeven waarbij het kind de kans heeft gehad om zijn schooljaar af te werken, wordt genegeerd, kan het de verwerende partij niet verweten worden niet zorgvuldig te hebben gehandeld door een nieuw bevel te nemen waarbij het nu de kans niet meer heeft om zijn schooljaar af te werken. Met hun betoog maken de verzoekers geen schending van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

Waar de verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen dienden te motiveren waarom hen nu geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, blijkt voldoende uit de motivering van de bestreden beslissingen waarom dit is. In de bestreden beslissingen wordt zeer duidelijk uiteengezet dat de verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekers verwijzen naar informatie van het land van herkomst waaruit volgens hen een geplande aanval op Kadyrov blijkt en dat alsmear meer Tsjetsjenen zich bij IS voegen. Een terugkeer in de huidige omstandigheden, midden in een schooljaar, kan het kind ernstige psychologische schade toebrengen.

Waar verzoekers verwijzen naar een algemeen rapport en stellen dat hun kind ernstige psychologische schade zal oplopen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, gaan zij met hun toelichting evenwel voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissingen nergens bepalen dat zij zich naar Tsjetsjenië, meer bepaald alwaar Kadyrov zich bevindt, dienen te begeven. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat de bevoegde asielinstanties reeds oordeelden dat verzoekers geen nood hebben aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, dat deze beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat het verweerder niet toekomt om deze beoordeling in vraag te stellen. Bovendien blijven verzoekers in gebreke om *in concreto* aan te tonen dat de situatie in Tsjetsjenië heden van die aard is dat hun kind ernstige psychologische schade zal toebrengen. In zoverre de verzoekers stellen dat een uitwijzing, midden in het schooljaar, een traumatische ervaring inhoudt voor het kind, dient opnieuw te worden opgemerkt dat de verzoekers dit hadden kunnen vermijden indien zij waren ingegaan op de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Bovendien staat het helemaal niet vast dat de uitwijzing van het kind traumatisch zal zijn. Het kind van de verzoekers is nog jong en heeft een groot aanpassingsvermogen. Bovendien tonen de verzoekers geheel niet aan dat het kind zijn onderwijs niet zal kunnen verder zetten in zijn land van herkomst. Anders dan wat de verzoekers voorhouden, blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat de uitwijzing een nadelig effect zal hebben voor hun dochter.

Verzoekers voeren specifiek de schending aan van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet dat bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl.St.* Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl.St.* Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet kunnen de verzoekende partijen zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid te besluiten. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN